

7 8 JAN. 2009

Vrijgesteld van het griffierecht
(art. 280/2° V.G.R.G.)
Afschrift afgeleverd in uitvoering
van art. 752 G.O.B.

Griffienummer 13
Repertoriumnummer
Aangeboden te Mechelen op
..... Niet te registreren, De e.a. inspecteur
Kennisgeving art. op aan :
Uitgifte afgeleverd aan: .... op ..... C.D.nr .....

De Beslagrechter in de rechtbank van eerste aanleg te Mechelen, **achtste kamer**, wijst na beraad volgende beschikking :

AR 08/1164/A

Inzake :

De heer , aannemer van
bouwwerken, wonende te
Eiser,
Hebbende als raadsman Mter , advocaat te

Tegen :

De **STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR van de Provincie**
, wiens kantoren gevestigd zijn te

Verweerder,
Hebbende als raadsman Mter , advocaat te , er ,
kantoorhoudend aan de

****

Gelet op de voorgelegde processtukken, en meerbepaald :

de dagvaarding van 18 augustus 2008 bij exploit van ,
gerechtsdeurwaarder ter standplaats

de conclusie, de tweede conclusie en de derde tevens
syntheseconclusie van verweerder ter griffie neergelegd op 15
september 2008, 30 oktober 2008 en 1 december 2008,
de conclusie van eiser neergelegd ter griffie op 14 november 2008,
de beschikking van 5 september 2008 conform artikel 747 § 1 van
het gerechtelijk wetboek.

Gezien de dossierstukken van beide partijen.

1. Voorwerp van de vordering :

De vordering van eiser, blijkbaar gebaseerd op artikel 1498 van het gerechtelijk wetboek, strekt ertoe, bij uitvoerbare beschikking, aan verweerder verbod op te leggen om, hetzij aan gerechtsdeurwaarder ; of aan een ander gerechtsdeurwaarder, opdracht te geven nog een bevel tot betaling aan eiser te betekenen met het doel om enige betaling af te dwingen van bedragen die hij als dwangsom verschuldigd zou zijn voor het niet voor 13 januari 2000 slopen van de metalen loods, die hij op zijn perceel, te had laten neerzetten.

Tevens vordert eiser de veroordeling van verweerder tot betaling van 2 500,00 euro schadevergoeding, alsmede de proceskosten.

Verweerder besluit in hoofdorde tot de onontvankelijkheid van de vordering en ondergeschikt tot de ongegrondheid ervan.

2. De voorgaande feiten :

Eiser stelt dat hij sedert 1 oktober 1976 op zijn adres een bedrijf van aanneming in bouwwerken heeft opgericht, en dit bedrijf wenste uit te breiden teneinde steeds meer belangrijke werken te kunnen uitvoeren.

Daartoe kocht hij samen met zijn echtgenote, bij akte van 18 januari 1989 een perceel braakliggende grond gelegen rechtover zijn woning aan de overzijde van de te , met een oppervlakte van

Op 9 november 1991 werd door de Politie van proces-verbaal opgesteld voor inbreuk op de artikelen van de Wet op de Stedenbouw en de Ruimtelijke Ordening, gevolgd door een dagvaarding om te verschijnen voor de Correctionele rechtbank te Mechelen.

Bij vonnis van 2 april 1997 werd eiser veroordeeld wegens voormelde inbreuk, en werd hij tevens veroordeeld tot herstel van de illegale toestand door het slopen van de metalen loods binnen het jaar op straffe van een dwangsom van 1.000 Bef. per dag vertraging.

Bij arrest van 23 oktober 1998 van het Hof van Beroep te Antwerpen werd het eerste vonnis bevestigd, maar werd de dwangsom bij vertraging in de uitvoering (herstel) verhoogd tot 2.000 Bef. per dag vertraging.

Op 28 februari 2000 ontving eiser vanwege gerechtsdeurwaarder een bevel tot betaling van de verbeurde dwangsommen alsmede de kosten belopende in totaal op (toen) 97.074 Bef.

Vervolgens liet gerechtsdeurwaarder op 26 juni 2000 nog een bevel tot betaling betekenen voor de sommen van 94.000 Bef. en 15.446 Bef. gerechtskosten.

Nadien vernam eiser vanwege voormelde gerechtsdeurwaarder dat de dwangsommen maar verschuldigd waren tot 16 mei 2000, waarmede eiser niet akkoord was aangezien volgens hem de loods reeds op 26 maart 2000 verwijderd was.

Op 4 april 2000 heeft eiser zich een eerste maal tot de beslagrechter gewend teneinde te horen zeggen voor recht dat de gerechtsdeurwaarder niet gerechtigd was verder bevelen te betekenen. Deze eis werd ingewilligd bij beschikking van 2 mei 2003, doch nadien hervormd door het Hof van Beroep te Antwerpen bij arrest van 10 april 2007.

Tussen partijen bleef er discussie bestaan nopens de juiste datum waarop de loods volledig werd ontmanteld.

Eiser stelde eerst dat dit al gebeurd was op 26 maart 2000 om vervolgens te stellen dat dit pas gebeurde op 10 mei 2000.

Tenslotte stelt eiser in conclusie dat hij de afrekening van de raadsman van verweerder volgens dewelke de dwangsom verschuldigd was tot 13 juni 2000 niet betwistte, doch wel liet gelden dat hij inmiddels al 97.074 Bef. had betaald. Nadien zou eiser dan nog een saldo betaald hebben van 93,47 euro.

Blijkens de uiteindelijke afrekening van gerechtsdeurwaarder de dato 2 januari 2008, werden in totaal door eiser betaald : 2 406,40 euro op 21 maart 2000 en 5 992,73 euro op 3 mei 2007, derwijze dat nog een saldo zou verschuldigd zijn van 2 630,30 euro.

Eiser beklagt er zich over dat hem circa 22 bevelen tot betaling werden betekend, waardoor de kosten alleen werden opgedreven. Verweerder stelt dat dit nodig was omdat alles nog niet betaald was en anderzijds om de verjaring van de dwangsom te stuiten.

3. Beoordeling :

* De vraag tot wering van de conclusies van eiser :

Verweerder vraagt de wering uit de debatten van de conclusies van eiser die hij (verweerder) pas op 14 november 2008 heeft ontvangen en die inderdaad ook pas op die datum ter griffie werden neergelegd (zie.stuk 11 van het rechtsplegingdossier).

Niettemin werden bij beschikking van 5 september 2008 de tussen partijen minnelijk afgesproken conclusietermijnen bekrachtigd. Daaruit blijkt dat eiser zijn conclusie ter griffie diende neer te leggen ten laatste op 15 oktober 2008, wat in casu niet gebeurde, daar eiser zijn conclusies pas op 14 november 2008 heeft neergelegd en medegedeeld, wat uiteraard volgens de voormelde beschikking laatijdig is.

Op vraag van verweerder en op grond van artikel 747 van het gerechtelijk wetboek, wordt de conclusie van eiser derhalve uit de debatten en het beraad geweerd, zodat de beslagrechter in casu enkel rekening houdt met de argumentatie vervat in de inleidende dagvaarding.

* Nopens de miskenning van artikel 39 van het gerechtelijk wetboek :

Verweerder meent te kunnen besluiten tot de beweerde onontvankelijkheid van de vordering nu de inleidende dagvaarding van 18 augustus 2008 niet werd betekend aan de door verweerder gekozen woonplaats ten kantore van Mter te , doch wel aan zijn officiële domicilie te

Evenwel voorziet artikel 39 van het gerechtelijk wetboek voor de geadresseerde in de 'mogelijkheid' om de betekeningen en kennisgevingen te doen aan de gekozen woonplaats. Het betreft dus een facultatieve mogelijkheid maar geen verplichting. Overigens voorziet de wet niet in enige sanctie wanneer toch betekend wordt aan de werkelijke woonplaats in plaats van aan de gekozen woonplaats.

Tenslotte heeft verweerder, die zich tijdig en uitvoerig heeft kunnen verdedigen, geen enkel nadeel ondervonden door de betekening aan zijn werkelijke domicilie.

De vordering is derhalve wel degelijk ontvankelijk.

* Ten gronde :

Op grond van het arrest van 23 oktober 1998 van de tiende kamer van het Hof van Beroep te Antwerpen, diende eiser binnen één jaar na het in kracht van gewijsde gaan van dit arrest, zijnde uiterlijk op 8 november 1999 over te gaan tot algeheel herstel van de plaats in de vorige staat, hetgeen blijkbaar niet is gebeurd. Dit wordt overigens op zichzelf niet betwist.

In die omstandigheden was verweerder, die beschikte over een uitvoerbare titel, dan ook gerechtigd om over te gaan tot uitvoerend beslag onder meer op roerend goed, zoals in casu is geschied bij proces-verbaal van 29 augustus 2008.

Eiser vraagt thans, niet de handlichting van voormeld uitvoerend beslag op roerend goed, doch wel aan verweerder verbod op te leggen nog verder een bevel aan eiser te doen betekenen teneinde betaling af te dwingen van dwangsommen.

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat verweerder meermaals opdracht diende te geven aan zijn gerechtsdeurwaarder om bevelen voorafgaand aan de uitvoering te doen betekenen om de eenvoudige reden dat eiser, spijs zijn beweringen terzake, het voormelde uitvoerbare arrest nog steeds niet volledig had uitgevoerd, aangezien dit pas zou geschieden op 13 juni 2000. Bedoeld wordt hier het herstel van de plaats in zijn vorige toestand.

Op dat ogenblik waren blijkbaar de reeds verbeurde dwangsommen nog niet volledig betaald, aangezien uit de brief van 2 januari 2008 van gerechtsdeurwaarder te , blijkt dat verweerder (nu eiser) op 21 maart 2000 slechts een 'afkorting' deed van 2 406,40 euro, en bijgevolg alsdan nog niet het volledig op dat ogenblik verschuldigd bedrag had betaald.

Aan verweerder kan men in die omstandigheden niet ten kwade duiden dat hij verder is gegaan met het stellen van uitvoeringsdaden, bij middel van herhaald bevelen. Immers was het arrest slechts deels uitgevoerd en anderzijds was het noodzakelijk om de zes maanden de verjaring van de dwangsommen te stuiten (cfr. artikel 1385 octies gerechtelijk wetboek).

Voormelde herhaalde bevelen waren er tenslotte op gericht aan huidige eiser voldoende de mogelijkheid te geven vrijwillig te betalen en aldus uitvoerend beslag op zijn goederen te vermijden.

Op 2 januari 2008 werd door gerechtsdeurwaarder een verbeterende afrekening overgemaakt aan de raadsman van huidige eiser, nu er enerzijds een materiële vergissing was begaan betrekkelijk de totaliteit van de dwangsommen, en anderzijds geen rekening was gehouden met een betaling door huidige eiser te weten 'betaling buiten de studie', voordien gedaan aan de vroegere raadsman van huidige verweerder.

In voormelde verbeterende afrekening van 2 januari 2008 werd alsdan ook rekening gehouden met de betaling van 5 992,73 euro die huidige eiser blijkbaar op 3 mei 2007 had gedaan buiten kantoor. Dit belet evenwel niet dat op voormelde datum van 2 januari 2008 niettemin nog een saldo verschuldigd bleef van 2 630,30 euro, waarvan overigens niet duidelijk is of dit saldo inmiddels betaald werd. Hoogstwaarschijnlijk niet, want bij proces-verbaal van 29 augustus 2008 diende huidige verweerder over te gaan tot uitvoerend beslag op roerend goed, waarvan thans de handlichting niet wordt gevorderd, tenzij er vrijwillige opheffing van het beslag zou zijn tussengekomen, hetgeen onduidelijk is.

Huidige eiser vraagt aan de Beslagrechter verbod op te leggen aan gerechtsdeurwaarder of enige andere gerechtsdeurwaarder om nog verder bevelen te betekenen om aldus betaling van dwangsommen beweerdelijk af te dwingen.

Eiser moet evenwel weten dat het de beslagrechter in principe niet toekomt om de tenuitvoerlegging van uitvoerbare rechterlijke beslissingen, die nog actueel zijn te schorsen, laat staan dat hij de uitvoering ervan zou mogen verbieden. De beslagrechter mag uitzonderlijk de tenuitvoerlegging schorsen in een welbepaald aantal gevallen, die hier niet aan de orde zijn (cfr. E. Dirix & K. Broeckx, Beslag in A.P.R., 2001, pagina's 44 & 45).

Anderzijds moet het voorafgaand bevel beschouwd worden als de eerste daad van tenuitvoerlegging (cfr. O.c., pagina 348), zodat het aan de beslagrechter niet toekomt desbetreffend een verbod op te leggen, wat zou gelijkstaan met een soort verbod tot uitvoering. Hij zou alleen de schorsing kunnen bevelen bij manifest misbruik van executierecht, wat ten deze niet wordt aangetoond.

Immers bleef huidige eiser op datum van 2 januari 2008 nog een saldo aan dwangsommen en kosten van 2 630,30 euro verschuldigd was.

Uit niets blijkt dat de uiteindelijke afrekening van 2 januari 2008 niet correct zou zijn opgesteld.

Nu de uitvoering na rechtzetting weliswaar van een materiële vergissing volledig rechtmatig en regelmatig is verlopen, kan er uiteraard geen sprake zijn verweerder te veroordelen tot een schadevergoeding van 2 500,00 euro of enig ander bedrag.

De vordering van eiser is in al zijn onderdelen weliswaar ontvankelijk doch ongegrond en wordt afgewezen.

Alle andere overwegingen zijn terzake niet meer dienend.

OP DEZE GRONDEN
DE BESLAGRECHTER

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken en de wetten van 26 en 30 juni 2000 tot invoering van de euro alsmede de koninklijke besluiten van 20 juli 2000 ter uitvoering van de voormelde wetten.

Rechtsprekend op tegenspraak in eerste aanleg.

Weert uit de debatten en het beraad de door eiser laattijdig neergelegde conclusie van 14 november 2008.

Ontvangt de vordering, doch verklaart deze ongegrond en wijst eiser af van zijn vordering.

Veroordeelt eiser tot de kosten.

Begroot deze kosten voor verweerder op 1.200,00 euro rechtsplegingvergoeding en voor eiser op 216,25 euro dagvaarding en 1.200,00 euro rechtsplegingvergoeding.

Aldus gewezen in openbare terechtzitting van **zestien januari tweeduizend en negen**, waar zetelden :

: Beslagrechter.

: griffier.